

Srđan Orsić

Zveket

Jelkica na retrovizoru skakala je levo-desno, kola su se zamagljenih stakala ljuljala, a na zadnjem sedištu, podignutih nogu i spojenih kolena i ramena, sa mnom među nogama, stenjala je učenica generacije. „U mene, u mene“, vikala je, ali sam stigao da se izvučem iz njene još uvek vlažeće pičke i da se prospem svuda po kolima. Dok sam hvatao dah i svoje nerođene potomke skupljao potkošuljom po presvlakama, ona se na brzinu obukla, i kada sam ja izašao da pređem na vozačko sedište, izašla je iz automobila i dobacila mi „Ćao, ljubavi, i dođi večeras obavezno“.

Volim kada Milica gubi časove. Kada se gube časovi u srednjoj ekonomskoj školi, gubi se i nevinost negde po gradu. Jedva punoletna, ali, ne podležem više krivičnom zakonu i krvnoj osveti u slučaju defloracije. Tako slatka, sa tim malim dupetom i uskim kukovima, sa očima i sisama koje mame, zbog nje bi čovek rado i često bludno sagrešio kao najpohotljiviji monah u tami manastira. Odskakutala je putem koji će je odvesti nazad u školu, a ja sam seo da iskuliram i dovršim džoint koji je, nepopušten a ugašen, stajao u pepeljari. Mala vuče kao lokomotiva, za mene nije ostalo ni dva dima, ali, vuče i na drugom kraju, pa sam zadovoljan. Puši za olimpijsku medalju, u svakom slučaju.

Slagaćemo njenima večeras ko sam ja i koliko imam godina. Obrijan i okupan, i delujem kao da imam osamnaest, a ne trideset i dve, a i ona svejedno misli da imam dvdeset i tri godine. Nije ona glupa, cela generacija joj je takva: sa njima ni o čemu ne možeš da pričaš, ali što se tiče jebanja, prevazišli su i nas, i sve koji su pre nas bili. U dupe, jer je još nije zaljubila, a svome dečku čuva opnu na ulazu u pakao. Kada se zaljubi, onda može i u lakat, i u uvo, granice ne postoje. Zbog toga volim klinke: za tri minuta ponovo će izgledati maloletno, a malo pre je radila stvari za koje se u porno industriji traže dodatne i velike pare. Slatkasti dim je napuštao kola kroz otvoren prozor, a ja sam se lomio, da li da prošetam parkom. Danas

sam se ostvario, na lep način, na prljav način, na svaki način, na svoj način. Nije mi to trebalo. Ali, pozno jesenje popodne vuklo je u predvečerje, i mene je tom stazom povukla i ponela želja da živim, da osetim, da postojim. Zaključah automobil i odoh u park pored železničke stanice razdraganim hodom sveže navarenog čoveka.

U polumraku, zazveckao sam ključevima. Odjeknuo je, čini mi se, taj zveket, kao i zvižduk koji ga je pratio. Zazvečah ponovo, nevešto imitiranje glasanja neke ptice se odazva, i, za čas i par koraka, nađoh se u tami, u žbunu, na kolenima. Nisam mu video lice, zaklonila ga je grana drveta, ali sam njegov nabrekli kurac video jasno i u mraku. Mogao je sa njim oko da mi iskopa, ali sam ga ja dohvatio u usta, i nadmašio i Miličin kapacitet pluća. Vukao sam, on je dahtao, i pognuo se neto pre eksplozije. Provirila je iza grane ćelava glava, sa mladežom na levom obrazu koga se ne bi ni Knjaz Miloš postideo. Zažmurio je, da se na čas učinilo da je Japanac, i svršio mi duboko u grlo. Pognuo sam glavu, zgrožen odvratnošću ukusa njegove sperme i, dok sam vagao da li da pljunem, ili da progutam, nesto je u mraku iz koga se i bio odazvao neveštom onomatopejom.

Odšetao sam nazad do kola. Smrdela su, kao i ja, na vutru i jebanje. Dok sam vozio ka kući, mislio sam, kakvi li će biti Miličini roditelji. O meni znaju sve što im je slagala: da sam mlađi nego što jesam i da sam zaposlen kao što nisam. Moraće siže mog u njenoj glavi izmišljenog uspeha da mi ponovi, jer moj vutrom načeti mozak ne pamti detalje već odavno. Bilo kako bilo, večeras će pred gospodina profesora i gospođu psihološkinju izaći pervertit koji im kara jedinicu, a oni će misliti da je on blagoslov nepostojećeg Boga.

Izdrkao sam pod tušem. Brzo i efikasno, kako to i uvek radim, svršio sam na pločice iznad sanitarija. Mislio sam o životinjama i ovaj put, o tome kako bi bilo lepo da se u zoološkom vrtu otvori deo za jebanje životinja, pa da i ostala božija deca, poput one koja maze mladunce, imaju za svoje mladunce kutak za sporni trenutak.

Obrijao sam se i obukao bratove stvari, koje su stajale u mom ormaru. Vaterpolista se raskrupnjao, i sve njegove firmirane majice sada su odlične za moje asketsko telo. Lakost i ja, naprskani iz bočice sa imenom nekog pедера koji se kao takav i deklarirše, izašli smo iz stana, i krenuli kod Milice. Zazvonio sam na vrata kuće u uglednom naselju, u kome ljudi žive, a ne stanuju, kao mi, u betonskim kutijama za umiranje naslaganim na gomilu. Pokušavao sam da

preveliki svežanj ključeva uguram u neki od džepova na prednjoj strani farmerica, i u tom trenu, otvorila je vrata svoga doma Milica, obučena kao za krsnu slavu, čedno a jebozovno. Naravno, u njihovoj se kući ne izuva.

Dok sam vaćario Milicu za dupe, iz dugačkog hodnika, začuo se zvižduk. Čudno je u kakvim sve situacijama ljudi zvižde, prošlo mi je kroz glavu. Sam za sebe sam se nasmejao, a onda je, iskoračio pred nas, u svoj svojoj mladežavosti i ćelavosti, profesor krivičnog prava, gospodin Mirković. Ispusti sam na španske pločice foajea porodičnog doma svoj svežanj ključeva čistilišta.

Do visokog plafona, odjeknuo je zveket.

Srđan Orsić